

i Ze sborových akcí

Po	5. 6.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	6. 6.	14:30	koncert nejen pro starší věkem (Asociace amerických klavíristů)
Út	6. 6.	19:00	ekumenická biblická hodina (J. Beneš - kniha Jozue)
Út	6. 6.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	8. 6.	19:00	schůze staršovstva
Pá	9. 6.	18:00	do 23:00; Noc kostelů
Ne	11. 6.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	13. 6.	14:30	setkání starších věkem
Ne	18. 6.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	20. 6.	14:30	setkání starších věkem
So	24. 6.		sborový výlet do Ochranova
Ne	25. 6.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	27. 6.	14:30	setkání starších věkem

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakce: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem L^AT_EX 2_ε připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy posílejte na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Číslo 176/květen–červen 2017

<http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>

Herlíkovice

Obsah

V Kristu ne- platí, že starého psa no- vým kouskům nenaučíš	2
Před volbou faráře	5
Můj život XI.	6
Evangelíci v Libštátě (1783 – 1945)	9
Program Noci kostelů 9. června 2017	10
Letní tábor v Orlo- vech	11
Víkend v Herlí- kovicích	11

V Kristu neplatí, že starého psa novým kouskům nena- učíš

Kázání sestry farářky Ivany Procházkové z Evangelické církve metodistů na Vinohradech 14.5.2017

čtení: Ž 50 a Mt 8,16–26
text kázání: Gn 12,1–9

Milé sestry, milí bratři, texty Písma, které čteme v církvi po Velikonocích, nám dávají vidět svůj život, život církve, svět, ve kterém žijeme, ve světle Ježíšova vzkříšení. To, čeho jsme byli za Ježíšova života svědky jen v náznaku, je nyní po Jeho vzkříšení již nepřehlédnutelné: Ježíš je náš Utěšitel, náš Přímluvce u Boha. Ježíš je naše cesta k Bohu, dokonce naše jediná možná cesta k Bohu. Na této naší cestě k Bohu jde před námi a jde s námi. Ježíš nás pohany přivádí k Bohu Abrahamovu, Izákovu a Jákobovu. On je pravý vinný kmen, my ratolesti na Krista naroubované. V Kristu máme i my rodem pohané podíl na zaslíbeních daných Abrahamovi a jeho potomkům. A právě tento dar, dar abrahámovského povolání, které se díky Kristu týká také každého z nás, nám chci dnes připomenout.

Gn 12,1–9

Boží lid vždycky byl a je i dnes lidem poutníků, lidem na cestě. To je všeobecně známá věc. Ale právě k těm „starým známým pravdám víry“ se během svého života vracíme znovu a znovu. Utvářejí nás, pomáhají nám s naší identitou. Pomáhají nám, když tváří v tvář měnícím se životním okolnostem ztrácíme pevnou půdu pod nohama, nebo dokonce sami sebe. Chtěla bych vás pozvat ke společnému přemýšlení nad tím, co pro nás

může znamenat to, že jsme poutníci, tady a teď.

V českém ekumenickém překladu jsme četli: *Hospodin řekl Abramovi: „Odejdi ze své země, . . .“* Hebrejský text však lze také přeložit jako: *Odejdi sobě ze své země*. Malý detail, který rozhodně není bezvýznamný. Nejen *vyjdi*, ale *vyjdi sobě* ze své země! Jeden z nejslavnějších židovských učenců rabi Šlomo ben Jicchaki známý jako rabi Raši (2. pol. 11. století), k tomu poznamenal: Abraham a všichni jeho potomci jsou Bohem zavoláni, povoláni: Kvůli sobě samému vyjdi!! My bychom mohli říci podobně: Pro své vlastní dobro, pro svou vlastní spásu: Vyjdi! Abraham a jeho potomci, pro Krista pak také každý z nás, jsme Bohem zavoláni: Kvůli sobě samému opusť modloslužbu a přimkni se k Hospodinu! Učitelé církve středověku pak vykládali ono vyjítí také obrazně a dodali: Opusť pokusění těla, život v hříchu a neřesti! Opusť staré lidství a vyjdi! My bychom dnes mohli říci: Opusť životní souřadnice, ve kterých člověk jedná podle svého sobectví. Opusť pýchu a buď pokorný, opusť hněv a staň se trpělivým. Každé ráno, když spustíme nohy z postele: Přinesme nejprve sebe sama Bohu. Dej sebe Kristu a On pak povede tvé kroky, tvé mluvení a jednání. Vyjdi do nového dne v Kristu a tvůj den, tvůj život bude požehnaný. A dokonce: ty budeš požehnaním.

Letní tábor v Orlovech

...opět ve skautském středisku ORLOVY od neděle 20. srpna do pátku 25. srpna 2017. Zveme všechny děti i rodiny mající chuť a odvahu se zúčastnit společného programu. Přihlášky prosíme do 11. června sborové sestře. Cena 1500,- Kč na osobu, předškolní děti 600,- Kč, děti do 3 let 300 Kč. (Děti, které se pravidelně účastní sborového života, mohou uplatnit slevu).

-----✂-----
Přihláška na tábor Orlovy 2016

Jméno a příjmení:

Datum narození:

Adresa:

Telefon:

Podpis

-----✂-----

Víkend v Herlíkovicích

Ve dnech 19. – 21. května malá skupinka z našeho sboru strávila pěkný víkend v Horském domově v Herlíkovicích. V sobotu jsme byli na výšlapu po okolí.

Z rozhledny Žalý toho moc vidět nebylo, protože bylo zrovna zataženo, ale vítr mraky rozfoukal a počasí bylo tak právě vhodné na výlet.

V neděli dopoledne přijel bratr farář Chlápek z Vrchlabí a my jsme se zúčastnili bohoslužby v místním kostelíku. K celkové dobré pohodě přispěli i noví správci objektu – manželé Klinečtí (mladší), chutné jídlo a točené pivo Medvěď z Vrchlabí.

Jarmila Raisová

Program Noci kostelů 9. června 2017

Od	Do	
18:00	21:00	<p>Program pro děti V sakristii mohou děti s Lídou a Eliškou společně tvořit či si jen hrát.</p>
19:30	20:00	<p>Koncert místního žesťového kvintetu Consonare Soubor ve složení trubky, lesní roh a pozoun zahraje několik menších skladeb z období baroka a romantismu. Consonare znamená souzvuk, soulad, souznění a v tom názvu je skryt i cíl naší činnosti. Ale nejde jenom o muziku, jde také o setkání. Program: Nörminger: Allemanda Praetorius: Bransle de la Royne Charpentier: Prelude Teleman: Air Dylan: Blowin' in the wind a další</p>
20:30	21:30	<p>Koncert pro violu a klavír Díla skladatelů od baroka až po současnost zahrají Jiří Kabát (viola) a Daniel Jun (klavír). Jiří Kabát je violista, skladatel a dirigent, v současné době je pedagogem oboru Hry na violu na pardubické konzervatoři, je absolventem univerzity v Glasgow, člen Nového Vlachova kvarteta, laureát mezinárodních soutěží. Daniel Jun je klavírista, student v klavírní třídě prof. Aleny Vlasákové na JAMU v Brně aktuálně v magisterském dvojitém oboru Hra na klavír a klavírní pedagogika, laureát mezinárodních soutěží, pravidelná koncertní a organizační činnost. Program: J. S. Bach: Partita g moll (Sarabanda, Bourée Anglaise) C. Ditters von Dittersdorf: Sonáta Es dur (I. Allegro moderato, II. Menuetto: Allegretto, III. Adagio, IV. Menuetto: Allegretto, V. Tema con variazioni: Allegretto) S. Rachmaninov: Preludia op. 23 č. 1 fis moll a č. 2 B dur F. Kreisler: Preludium a Allegro ve stylu Gaetana Pugnanioho J. Kabát: Meditace nad chorálem Salve Regina</p>
22:30	23:00	<p>Varhanní hudba Hraje varhance vinohradského sboru Ester Slaninová.</p>

To, co jsem právě říkala, ale s velkou pravděpodobností neslyšíte poprvé. Když jsme opakovaně konfrontováni se slovy Božího povolání, může to znít uším každého z nás velmi různě. Nebo i v každém z nás, jak se mění okolnosti našeho života, mohou slova povolání probouzet naději, radost, nebo nás mohou naopak zahanbovat. Dovedu si představit, samozřejmě z vlastní zkušenosti, že zavolání opustit modloslužbu, zemi starého lidství hříchu a neřesti, nám mohou být slovem soudu. Napomenutím. A to tehdy, pokud jsme se zabydleli sami v sobě samém/ v sobě samé. Pokud sami u sebe ospravedlňujeme své modlářství nebo sobectví. Pak je nám abrahamovské povolání slovem soudu. Můj dům, můj hrad. Můj život, má rodina, má církev. Má práva, má pravda, mé potřeby, můj spravedlivý hněv, ... a tak podobně. Existují tisíce variací a mnoho odstínů. Je-li tomu tak, pak slyš: Vyjdi! Pro své dobrou a pro svou spásu. A také proto, abys přestal/či přestala trápit a mást ty, které máš kole sebe. Odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu. Pak Ti Bůh požehná a staneš se požehnáním!

Abrahamovské povolání je nám však především obrovským darem a zaslíbením. Je Božím slovem naděje a příslibem radosti a vysvobození. Bůh nám v něm, obrazně řečeno, dává vyhlédnout ze souřadnic, ve kterých náš život uvízl, a nám se už zdá, že není cesty ven. Proto vizme: Je ještě jiná země než ta, ve které žijeme. Je i jiný svět než ten, do kterého jsme se narodili a který nás utvářel. Jiný svět, než jak nám ho ukázali a ukazují naši rodiče, rodina, učitelé,.....

Pravidla hry a vzorce chování. Nemoci a závislosti. Životní hodnoty a cíle.

Strachy a touhy... sny a osud. Slyšíme dnes a denně: Tak to chodí! Takový je život! Abrahamovské povolání vyhlašuje osvobození. Není pravda, že není cesty ven a že umřeme v zemi, ve které jsme se narodili. Tak to není! A proto: Vyjdi! Vyjdi, protože v Kristu vede cesta! Můžeš odejít a je kam jít! A proto *odejdi ze své země, ze svého rodiště a z domu svého otce do země, kterou ti ukážu.*

Kristus nás zve a bere sebou na cestu, pokud se k Němu přidáme jako Jeho učedníci. Naše cesta nám pak bude v Kristu naší spásou. Bůh nás požehná a dokonce: staneme se požehnáním. To je zaslíbení a dar velkého vysvobození.

Je však přece třeba k tomu něco dodat. Cesta vysvobození má svá **ale**. Mluví o nich i mnoho starozákonních textů, já bych chtěla v tuto chvíli připomenout dvě **ale**, která zazněla v dnešní novozákonním čtení v úvodu dnešní bohoslužby (Mt 8,16–26).

1. Lišky mají doupata a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.

Nikdy nebudeme „doma“, vydáme-li se s Kristem a v Kristu na cestu. Celý život budeme na cestě ze staré země do nové, ze starého lidství k novému. Nikdy nebudeme zcela hotovi. Občas oázy k odpočínutí a k nabrání sil. **Ale** nikdy doma, nikdy v cíli. Náš život zůstane skryt spolu s Kristem v Bohu. On je a bude naším domovem, ale na této zemi pro nás domov neexistuje. Každý krok k novému lidství však bude krokem ke svobodě a hluboko ve svém srdci se budeme z každého kroku radovat a Bohu za něj děkovat. Každý krok nám bude spásou a bude také radostí a požehnáním pro všechny, které máme kolem sebe.

2. V Bohu je a bude naše jistota, **ale** naše jediná jistota bude v Bohu, kterého

nelze nikdy plně vystihnout, plně pochopit, porozumět zcela Jeho cestám. Naše jediná jistota je v Bohu, v Bohu **ale** svatém a žárlivě milujícím. V Bohu, který v Duchu svatém proniká až na dno našeho srdce. On nás bude tříbit a tavit pro své království.

Také pro tato dvě **ale**, řekl Ježíš svým učedníkům: *Prostorná je brána a široká cesta, která vede do záhuby; a mnoho je těch, kdo tudy vcházejí. Těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málokdo ji nalézá.* (Mt 7,13–14)

Setkání se vzkříšeným Kristem je Božím pozváním na cestu. Na cestu víry s Abrahamem, Izákem a Jákobem. Pro nás „podle těla“ pohany pozváním na cestu v Kristu a spolu s Kristem. V Kristu můžeme jít, v Kristu můžeme vyjít!! Kristus je mocný průvodce! Vzkříšený Ježíš vyhání zlé duchy, uzdravuje naše nemoci. Má moc vyvést nás z našich

závislostí, z našich stereotypů. Dokonce i z těch rodových. Kristus tiší moře a větry, vzkříšený Kristus přemohl smrt. Boží duch dává povstat dokonce i z hrobu a dává tedy i povstat ze souřadnic, do kterých jsme se narodili a které nás mnoho let utvářely.

Kristus vstoupil na nebesa: Jeho duch tedy přichází z nebe, z výsosti, a proto přesahuje všechny pozemské síly a zákonitosti. V Kristu neplatí, že *starého psa novým kouskům nenaučíš*. Kristus má moc naučit i starého psa novým kouskům! Koneckonců Abram také už nebyl žádný mladík, když ho Bůh zavolal na cestu. Přestože jsme mnohokrát okusili, že nevyjdeme z *domů svých otců* a nedojdeme do cíle ze své vlastní síly, je možné vyjít a vede cesta ven! Co není možné z našich vlastních sil, je možné vzkříšenému Kristu a Jeho duchu. Vyprošujeme si a očekáváme moc z výsosti.

Bůh, kterého bychom chtěli spíše mít

Modlitba Waltera Brueggemanna

Jsme tvůj lid – a většinou nám to nevadí,

ledaže se nevejdeš do našich kategorií.

My ustavičně tlačíme,

a taháme,

a kroutíme

a obracíme,

pokoušíme se, abys byl bohem, kterého bychom spíše chtěli mít.

A pokaždé, když tě takto zkomolíme,

skončíme u modly nám sympatičtější.

Ve svých poctivějších chvílích smutku a bolu

jsme velice rádi, že jsi tím, kým jsi

a že jsi k nám obrácen ve vši své svobodě,

v níž si k nám obrácen vždycky byl.

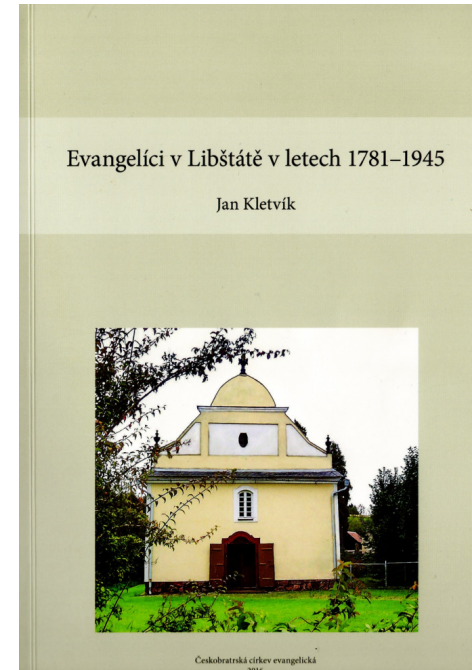
Buď tedy sám sebou

a svou účastí v utrpení světa

Evangelíci v Libštátě (1783 – 1945)

Jan Kletvík

Z nových knih ve sborové knihovně

Při návštěvě v Libštátě, kde nyní působí bývalý farář dejvického sboru Petr Hudec, jsme pro sbor dostali zajímavou útlou knížku, která se zabývá historií sboru helvetského vyznání v obci. I pro toho, kdo k Libštátu nemá žádné osobní vazby, je to čtení moc zajímavé. Vypráví o počátcích sboru, také o jeho dobrých dnech i jeho krizích, třeba i v osobních vztazích, dotkne se jeho současnosti. Je to malý obraz církve v proměnách času, ilustrovaný na životě jednoho sboru.

Na webu <https://is.cuni.cz> je k této publikaci (původně diplomové práci) uveden tento abstrakt:

V Libštátě se vedle sebe po dlouhá

desetiletí nacházely tři církevní sbory. Tato práce mapuje dějiny sboru helvetského vyznání a sboru augšpurského vyznání. Početnější byla ta skupina, která se zde přihlásila po vydání tolerančního patentu k helvetskému vyznání. Helvetům se tak rychleji podařilo získat vlastního faráře, tím byl Jan Csomor, který přišel roku 1783, a také se jim podařilo postavit si vlastní modlitebnu, která byla vysvěcena již roku 1787. Oproti tomu církvi augšpurského vyznání se nepodařilo získat dostatečný počet věřících, aby mohla vzniknout jako samostatný sbor, a tak se stala součástí svazku luterských církví se sídlem v poměrně vzdálených Křížlicích. Zároveň se jí nepodařilo získat ani povolení pro stavbu vlastní modlitebny, a tak se církev po dlouhou dobu potýkala s existenčními problémy. Luterská modlitebna byla postavena nakonec až roku 1842. Roku 1867 se luteránům podařilo založit samostatný sbor, do něhož přišel první vlastní farář následujícího roku. Celé prostředí tak poskytuje mnoho prostoru pro studium vztahů mezi oběma konfesemi a pro studium průběhu církevní unie v roce 1918. Obzvláště poslední třetina 19. století se zdá být klíčovým obdobím, kdy k sobě našly obě církve cestu především prostřednictvím faráře Emanuela Havelky a faráře Petra Marušiaka. Vývoj po roce 1918 ukazuje, že spojení obou konfesí proběhlo naprosto hladce. Zároveň se tento vývoj projevil ve ztrátě luterské identity, která je patrná z liturgických změn.

jaš

umírá naše maminka. Byla členkou dejevického sboru a chodila tam moc ráda. Byla iniciátorkou některých novinek ve sboru a posléze založila v pečovatelském domě v Liboci pravidelné bohoslužby i s vysluhováním VP. Pohřeb vedl br. farář Hudec a zdůraznil její charakteristické vlastnosti, které se mu nesmazatelně vryly do duše. Na závěr tohoto mého dlouhého povídání o mé rodině i mně samotné by mi bylo radostí, kdyby alespoň něco z toho, co bylo povéděno, někoho oslovilo a zůstalo v paměti hlavně mladších ročníků. Zde mám na mysli období války a období po roce 1948. K tomu chci ovšem také připomenout, že evangelium nás učí slovy Ježíše Krista odpouštět. Odpouštíme, ale nezapomínáme a chceme připomínat dalším generacím, neboť to je historie našeho národa. Co se

týká mé osoby, doufám, že v rámci daných možností jsem zmapovala svůj dosavadní život tak, aby mne lidé lépe poznali. Jsem ráda, že patřím do tohoto sboru, jehož členkou jsem od roku 1972 o stal se mi duchovním domovem, bez kterého si svůj život nedovedu představit. Bohoslužby i přátelská schůzky seniorů mě vrchovatou měrou naplňují a obohacují v poznávání slova Božího a vzájemného přijímání jeden druhého. Moc si toho vážím a děkuji Pánu Bohu, že jsem malou částkou tohoto mě milého sboru. Z celého srdce děkuji sestře kurátorce Janě Šarounové, která trpělivě přijímala každý můj díl k přečtení a následné textové úpravě tak, aby mohl vyjít v Hroznu.

Věra Vaňátková

ZE SCHŮZE STARŠOVSTVA 11. 5. 2017

Staršovstvo na své schůzi mimo jiné:

- Staršovstvo jednomyslně schválilo, aby byl Matěj Cháb navržen k ordinaci za výpomocného kazatele.
- V létě proběhne rekonstrukce WC u modlitebny v ceně max do 250 000 Kč. Budou se také natírat lavice v kostele.
- Staršovstvo pověřilo Janu Šarounovou a Olgu Navrátilovou, aby vyhledaly a oslovily dědice ohledně vrácení darovaného pozemku v Kamenném Přívozu dle rozhodnutí sborového shromáždění.
- Staršovstvo souhlasilo, aby se místo zrušeného koncertu Bachova souboru z Melbourne ujali benefice pro Ochranovský sbor 2/2018 Naši pěvci, náš sbor by se podílel na pořádání pronájmem kostela zdarma

jaš

přetvoř svět právě tak, jako i ty sám se proměňuješ.
Prosíme ve jménu Ježíše,
který je znamením tvé trpící lásky. Amen.

Překlad Pavel Filipi

Před volbou faráře

18. června budeme volit nového faráře našeho sboru, který by měl nastoupit po odchodu sestry farářky Ester Čaškové do důchodu. Jediným kandidátem na nového faráře je Zdeněk Šorm. V prosinci 2016 ve sboru kázal a společně se svou manželkou Ruth hovořil se členy sboru o své dosavadní práci i o svých důrazech či představě o práci v našem sboru. Staršovstvo poté vyhlásilo předběžnou anketu mezi členy sboru, v níž se většina respondentů vyslovila pro jeho kandidaturu. I na základě výsledků této ankety pak staršovstvo na své schůzi rozhodlo, že bude jednat se Zdeňkem Šormem jako s jediným kandidátem na faráře sboru pro období od září 2018 do srpna 2023. Protože mnozí členové sboru se setkání se Zdeňkem Šormem z různých důvodů nemohli zúčastnit, požádali jsme ho, aby se představil ještě prostřednictvím našeho časopisu.

Je mi padesát sedm let. Pocházím z Prahy. V roce 1985 jsem se oženil se svou ženou Rutkou, která vystudovala

speciální pedagogiku a nyní je ředitelkou obecně prospěšné společnosti Portimo v Novém Městě na Moravě. S Rutkou jsme adoptovali tři děti – Matěje, Johanku a Jakuba. Nyní jsou již dospělé a žije s námi pouze nejmladší Jakub. Než jsem se rozhodl pro povolání faráře, studoval jsem Střední umělecko-průmyslovou školu a pracoval v divadle „Říše loutek“. Podstatné pro mé rozhodnutí studovat teologii bylo setkání s farářem Janem Kellerem a Vojenem Syrovátkou a společenství mládeže, které vytvářeli na svém statku „Zbytov“. Po dokončení studia jsem od státu nedostal souhlas k duchovenské službě, a proto jsem před nástupem na dvouletou vojenskou službu pracoval jako uklízeč v domově důchodců. Po vojně jsem působil jako seniorátní vikář Jihočeského seniorátu, nejdříve v Českých Budějovicích a později v Soběslavi. Zde jsem po roce 1989 pracoval už jako řádný farář sedmáct let. Rutka v Soběslavi v devadesátých letech založila středisko Diakonie Rolníčka. Na jeho práci jsem se po celou dobu podílel. Proto mne na konci devadesátých let oslovilo oddělení výchovy ÚCK, abych vedl tábory pro mladé lidi se zdravotním postižením, v čemž pokračuji až do současnosti. Během působení v Soběslavi jsem se také nejprve jako redaktor a později jako šéfredaktor podílel na vydávání časopisu „Bratrstvo“ (dnes

Nota nebe). Nyní jsem již dvanáct let prvním farářem v Novém Městě na Moravě a konseniorem horáckého seniorátu. Na rozdíl od Soběslavi, což byl malý (ale živý a otevřený sbor), patří Nové Město k největším sborům naší církve s několika zaměstnanci (2 faráři, 2 pastorační pracovníci na částečné úvazky, kostelnice) a tradičními kořeny. Pokud bych měl sám sebe charakterizovat, je mi asi vlastní spíš civilnější výklad bible, která je pro mne zdrojem nečekaných pohledů a neustálou výzvou k novému promyšlení zdánlivě samozřejmých vyznání. Baví mne práce s dětmi a využívám při ní svého výtvarného nadání – jsem autorem někte-

Můj život XI.

Vzpomínky Věry Vaňátkové

Sestra Věra, která je pravidelnou návštěvnicí našich bohoslužeb, prožila v životě věci, na které by se nemělo zapomenout. Pamatuje si okupaci i nelehké období padesátých let. Její rodina byla perzekvována jak Němci, tak komunisty, ona sama si z té doby přinesla mnohé šrámy na duši. Důvěra v Pána Boha jí byla vždy pomocí a posilou. V této poslední části budeme sledovat Věřin život v devadesátých letech a skončíme v současnosti.

Léta devadesátá až dosud

Porevoluční doba byla plná nadšení, velké chuti něco smysluplného udělat nebo cestovat a tak poznávat věci dosud nám uzavřené a nepoznané. Mnoho věcí se povedlo, a mnoho také ne. Důležitá je ale SVOBODA, kterou jsme získali, a té si máme cenit nejvíce. Bez ní život ne-

rých pomůcek, které vydalo oddělení výchovy (několik dílů flanelografu, pracovních listů „Pozvání na cestu“, ilustrací zpěvníku „Svítá“).“

Zdeněk Šorm

Upozorňujeme také na to, že řady umožňují volbu faráře na dálku pro členy sboru s příznáním hlasovacím právem, kteří se nemohou volby fyzicky účastnit. Pokud o tuto možnost má někdo zájem, je třeba, aby předal písemnou žádost sestře faráře nebo sestře kurátorce do 14 dnů před konáním volebního shromáždění, tedy do 4.6.2017.

bývá lehký. Otevřela se také cesta k rehabilitaci politických vězňů nespravedlivě odsouzených ve vykonstruovaných procesech. Velkým pomocníkem byl Svaz protifašistických bojovníků, kam se pomalu vraceli lidé dříve vyloučení právě pro své politické a lidské postoje. Organizace nabízela pomoc různého druhu a také velmi důležitou právní pomoc při řešení jednotlivých žádostí o rehabilitaci. Našlo se několik spolehlivých právníků, kteří byli ochotni se této nelehké práci ujmout. Okamžitě jsem začala jednat a byl mi doporučen starší pán JUDr. Svačina. Když jsem do kanceláře přišla poprvé, čekárna byla plná k prasknutí, což ostatně tak bylo pokaždé. Ten člověk pracoval dnem i nocí, aby zvládal obrovský nápor žadatelů. Bylo běžné, že člověk od něj odcházel po 21 hod. a stále tam čekalo plno lidí. Trvalo celé 2 roky, než se nám po-

dařila rehabilitace našeho tatínka v plném rozsahu. Dokumenty se dohledávaly velmi špatně, mnohé byly zavčas skartovány. Také ochota tehdejších pracovníků soudních archivů nebyla vstřícná. Důležité však bylo, že přes všechny komplikace se dosáhlo plné rehabilitace, i když tatínek se toho nedožil. Avšak morální zadoštíučinění bylo významné zvláště pro maminku a nás všechny.

Církev i práce

I v církvi se pomalu odehrávaly změny. Faráři a kněží, kterým byl dříve odebrán souhlas k duchovní službě, se vraceli ze svých dělnických profesí zpět na sbory a fary. Také ti, kteří se vraceli nebo jen přijížděli z emigrace, byli zváni na kazatelny a k přednáškám. I v našem sboru kázal a přednášel br.prof. Jan Milíč Lochman z Basileje. Nejen že to bylo úchvatné a vynikající, ale pro mě se tato událost stala důležitým osobním mezníkem na půdě tohoto sboru. Při přednášce u společného stolu jsem se více spřátelila s mnohými bratry a sestrami. Nemohu vypočítávat všechny, nerada bych na někoho zapoměla, a tak jmenuji především rodinu Rumlových. Prostřednictvím těchto manželů jsem více poznávala ostatní, neboť Rumlovi k různým příležitostem zvali na posezení k nim domů. Bývalo nás tam hodně (už tenkrát seniorů), já byla nejmladší. V křesťanském duchu probíhaly diskuse za současného ochutnávání jejich báječného pohoštění. Také jsem začala – pokud mi to dovoľoval školní rozvrh – více docházet na schůzky seniorů na faru, vždy to bylo pro mne velmi přínosné. Seniori se také několikrát sešli v rodině br.prof. Smolíka a mnohokrát u Zikmundů. Bratr dr. Vojtěch míval

krásné modlitby a spolu s Alenkou se živě zajímali o naše rodiny. Bylo to vždy milé, uklidňující, a zároveň povzbuzující.

Můj profesní život se stával čím dál rušnější, neboť nová doba přinášela celou řadu změn. Naše práce se začala převádět na kódy s určitým počtem bodů a ty opět na peníze. Pojišťovny rostly jako houby po dešti, pak zase zanikaly a to byla velká svízeľ ve vykazování práce. Tou dobou jsem se stalo nechtěně vedoucí celého oddělení i s detašovanými pracovišti (cca 50 pracovníků) a moc mě to pro onu nestabilitu netěšilo. Administrativa není mým koníčkem a tak jsem občas nastavovala i soboty, protože jsem nechtěla svou odbornou práci krátit. Naopak moje školní přednášková činnost se rozšířila o 2 vysoké školy – Vysoká školy tělesné výchovy a sportu – katedra fyzioterapie a 1.lékařská fakulta – katedra fyzioterapie. Byla jsem dle smlouvy vedena jako odborná asistentka pro praktickou výuku. Rovněž se mi dostalo nabídky tento obor přednášet v USA na 3 roky. Po zvážení jsem nakonec odmítla, protože naše maminka prodělala další dvě mozkové příhody spolu s infarktem myokardu a já v takové situaci bych nebyla schopna odjet.

Bylo to správné rozhodnutí, neboť i mne dostihla ona obávaná nemoc a já jsem se tak z toho přeplněného pracovního tempa ocitla v plném invalidním důchodu, neboť onkologická léčba trvala: téměř rok a půl. Z toho vyplývalo, že skončil můj hlavní pracovní poměr v nemocnici. Tolerovala se jen moje školní výuka, a když po 10 letech se onemocnění v jiné formě opakovalo, zůstala jsem pouze oponentem diplomových prací. Tím skončila moje pracovní dráha.

V květnu 2010 ve svých 94 letech